

ACIMAK

Annemin ne zaman öldüğünü hatırlamıyorum ama o kadının evimize geldiği gün şuramda durur hala. Yutamadığım bir lokma misali takılıdır boğazımda onun gelişi. Sıkıştığı yerde öylece kalsa iyi; dikenli bir pıtrak gibi acıtır bütün hayallerimi...

Şehre yerleşen ağabeyim ve kocaya varan ablam, bize geldiklerinde bütün dünya benim olurdu. Getirdikleri hediye ve oyuncaklarla, pencerenin kenarındaki yerimde bilmezdim dakikaların nasıl geçtiğini. Hemen işe koyulan ablam, biriken çamaşırlarımızı yıkadıktan sonra bir güzel ütülerdi onları. Ütüyü bitirince şöyle yanıma oturup benimle birlikte dışarıya bakmasını beklerdim. Serçe cıvıltıları arasında oynayan çocukları eğlendirmek için mukallitlik yaparak onların yanına gelen şakacı Battal Amca'yı göstermek isterdim. Karşıdaki duvarın dibinden boy veren zerdali ağacının, kaç günde böylesine büyüdüğünü anlatırdım güzelce. Elimizi yüzümüze dayayıp dışarıyı seyrederken dinlenme fırsatı bulan ablam da, parlayan gözleri ve gülümseyen dudaklarıyla mutlu olurdu benim gibi.

Akşam yemeklerini hazırladıktan sonra koluma girerek beni banyoya götürürdü ablam. Bol köpüklü sabunla sırtımı, kollarımı, bacaklarımı keselerdi. En son da saçlarıma döktüğü şampuanla, adeta ruhumu yıkamışçasına mis gibi pür-i pak ederdi dünyamı. En az üç hafta idare etmem gerekirdi bununla. Ablamın işe koyulmasıyla bakkala giderdi ağabeyim de. Yaklaşık bir ay yetmesini planladığı erzakla dönünce buruk bir bayram havası yaşanırdı akşam.

Ellerini beline dayayarak uzaktan poşetlere bakardı çünkü o kadın. Alınanlardan bir türlü memnun olmaz, "Ne var da bunlara para verdin?" derken, güya ağabeyimden yana çıkardı. İneklerin sütlerini sağdıktan sonra, ahır kıyafetini değiştirmeksizin içeri geçip sağı solu teftiş ederdi. Kilimlere, minderlere, üzerinden samanların dökülmesi bir yana, evin içine yayılan ağır kokusuyla kurulurdu başköşeye. Yapılan işlere bir bahane bulmak için çatışmaya hazır görünürdü daima. Ablam olsun, ağabeyim olsun, onun seviyesine inmemek için fermuar çekerlerdi ağızlarına.

"Üvey insan" diyorduk gizliden gizliye ona. Geçen sefer geldiklerinde, başımdaki şişliği fark edince böyle adlandırmıştı ablam onu. "Vay yavrum vaay!" diye beni bağına yaslamıştı. Parmaklarını başımda gezdirirken, "İnsanlığın özünden nasibini alamayan ah üvey ah!" diyor, dişlerini sıkıyordu. Başımdaki acıdan çok, ruhumun yarasını soğutmaya yarayan nefesini üfleyerek, "Burası mı?.. Acıyor mu?" diye soruyordu ikide bir. Yedek analığı ve sahici kadınlığından geçtiğimiz üvey insanın zehirli kalıbı gözlerimize yapıştığı için öylece kalmıştık. Böyle olduğu halde, sırf babamızın hatırına da asla çıkaramıyorduk sesimizi. Sabahın erken saatinde evden ayrılıp, güneş batmadan dönemeyen zavallı babam, uzakta olsa da, her şeyi görüyormuşçasına mahzunlaşmıştı son zamanlarda. Son derece yorgun görüldüğü için oturup konuşmaya fırsatı kalmıyordu haliyle. Sessizce yemeğini yedikten sonra erkenden yatağına gidiyordu. Ne de olsa maden ocağında çalışmak gibi ağır bir işi vardı. Bilmiyorum, kendi kısıtlı yaşantım yüzünden herkesi kederli sanıyordum belki de... Geldiğinde evimizi toparlamak için canı çıkarçasına iş tutan ablama üzülyordum. Gittiklerinde çarçur edilip iki günde ortadan kaybolan yiyeceklere para ödeyen ağabeyime içerliyordum. Gittikçe kararan suratına pişmanlığın iyice oturduğunu düşündüğüm babamdan endişeleniyordum. Benimki de iş mi ki, herkesin etrafında dönmesine rağmen, bir kere olsun yüzünün güldüğüne rastlamadığım o **üvey insan**'ın bile durumundan kaygılanıyordum... Ta ki ne yapacağımı bilemeyip de, uyandığıma pişman olduğum o sabaha kadar...

Mevsim kış. Öyle tahmin ediyorum ki aylardan da Şubat... Kar var yerlerde. İki gün öncesinden yağdığından, eriyen bölümlerinden kah çamur çıkmış ortaya, kah su birikintisi. Yarım yamalak bir güneş ara sıra kendini belli etse de, insanların nefeslerinin buğusunu

görebiliyorum. On beş yaşındayım. Ablamın son gelişinden beri onun öğüdüne sığınıp elimdeki kitapları okuyorum pencere kenarındaki köşemde. Canımın sıkıntısını unutuyorum bu kitaplar sayesinde. Lakin hareketsiz bir şekilde uzun zaman oturmak dayanılası değil ki... İçime çöken uyku yüzünden başımı tutamıyordum. Usulca sedirden kayıp yerde sürünerek odama geçtim. Kenarlarına tutunarak karyolama çıkıp sırtüstü yatağıma bıraktım kendimi. Sabah, ağır bir suçluluk duygusu ve hınzır bir pişmanlıkla uyandım ki, ağlayacaktım neredeyse. Pijamamın önündeki ıslaklıktan kahroldum. Korku içinde tekrar tekrar bakıyordum ama sidik değildi bu. Uyurken çişimi kaçırmamıştım kesinlikle. Öyle olsaydı yatağımda ve çarşafta da ıslaklık olması gerekirdi. İhtilam olmuşum ben. Şu noksan halime bakmaksızın ihtilam olmuşum utanmadan. Bundan öncekinde, iki gün sonra ablam geldiği için arınabilmişim cünüplükten. Şimdi ne yapacaktım? Ruhuma yapışan bu sıkıntıdan kurtulmanın çaresini nasıl bulacaktım?.. Daha yeni giden ablamın gelmesine kadar pis pis mi yaşayacaktım? Her şeyi göze alarak durumu **üvey insana** söylesem, eline geçirdiği süpürgeyle kafamı gözümü yararcasına döverdi beni. Hiç acımadan sonra da kapının önüne koyardı mutlaka.

Kaşlarımı çatıp, dişlerimi sıkarken, ne yapacağımı bilemiyordum. Altından coşkunca köpüren suların aktığı rüzgarlı bir köprünün üstündeydim sanki. Çocuklukla ergenlik arasındaydım. Çocukluğa dönemiyordum, işlediğim suç vardı çünkü ortada. “Ergenlik çağına girdiğim için özür diliyorum senden anneciğim” diyemiyordum. Varlığımı bile görmeyen birine sözümü nasıl dinletebilirdim. “Fiziksel yetersizliğime rağmen ihtilam olmuşum; ki bu benim suçum değil anne,” şeklinde boynumu büküp mazeret dilensem, suratını karartıp tiksintiyle ağzını açarak, “Hele sakata hele! Kılığın bakmadan apış aranın derdine düştün, öyle mi? Gavurun dölü seni!” diyerek, günlerce didinmekle içinden ancak çıkabileceğim bir duygu batağına gömerdi beni. “Ne olur bana kızma da, güzelce yıkanıvereyim banyomuzda,” demeyi becerebilir miyim diye ellerimi birleştirip başımı eğerek kıpırtısızca oturdum bir zaman. Yapamayacaktım. İçimde kaynayan kelimeler tazyikle yukarı çıkıyor, fakat tepetaklak yığılarak kapatıyordu dilimin önünü. Ne kadar kendimi zorlasam da, bir türlü adım atamamaya yapışıp kalmıştım köprünün korkuluğuna. Bu tarafa mı gelsem daha az kızardı üvey insan, yoksa öbür tarafa mı?.. Kırk katırı mı tercih etmeliydim, ya da kırk satırı mı? Genzimi tıkayan bu ikilemden kahroluyordum.

Büyük bir gazapla önüne geleni silip süpüren aşağıdaki taşkınlığa öykünüyordum belki de farkında olmaksızın. Lakin bir köprüydü ayaklarımı bastığım yer. Üstelik ayaklarım da tutmuyordu benim. İki yaşındayken çocuk felci geçirmiştim. Ellerimin yardımıyla yürüyebiliyordum ancak. O da bir odadan öbür odaya kadardı sadece. Bundan daha uzun yürümüş değildim ki.

Çocuklukla gençliğim arasına köprü olan zeminde yıkanmam gerekiyordu benim. Aşağıda çılginca akan hayata bakarken, içimdeki kıvılcımlanmalarla meydan okuyordum adeta kendime.

Babam çoktan evden çıkmıştı. Üvey insan da ahırda olmalıydı. Ses etmemeye dikkat ederek üzerimi giyindim hemen. Yürüyebilmek için ellerimi yere basacaktım. Ellerime geçirmek için soğuk kuyu dediğimiz lastik ayakkabılarımı aldıktan sonra evden çıktım. Evimizin altında, söğütlerin arasındaki derenin sakin kuytuluğunu gözüme kestirmiştim. Sağ salim oraya bir gidebilsem kolaydı gerisi. Ortalığın sakinliğine inat, bütün tüylerimi ürpertecek olan köpeklerin yolunu kesmesi tek korkumdu. Ne bir üşüme, ne de başka şey hissetmeksizin çoktan kıvrılıvermişim ahırın köşesinden söğütlüğe. Çamur çukurlarına uğramadan kütür kütür ses çıkardığım karların üzerinden giderken, nasıl hızlı olduğuma kendim bile şaşıyordum.

Yaşlı söğüt ağaçlarının halden anlayan sükuneti karşısında buram buram ter çıkıyordu alnımdan. Bana yumuşak davranmasını, kollarımı bacaklarımı acıtmamasını rica edercesine şırl şırl akan suya baktım bir müddet. Buraya gelebilmişken sert ve soğuk davransa bile,

hiçbir şey söylemeksizin çekecektim gerçi her şeyi sineye. Ne denli acımasız kayaları yumuşatmamıştım ki bağırmda ben. Her türlü cefaya alışkındı bir defa yüreğim. Güngörmüş ihtiyar söğüt ağacının gövdesine siperlendiğimde babam geldi birden aklıma. Zavallı adam şimdi beni burada görmüş olsaydı dayanabilir miydi acaba? Kuru ayazın yapıştığı kalbi nasıl üşürdü kim bilir. Benim kaybolduğumu sanıp kendini affetmeyeceğinden emin olduğum ablamın bu halimi öğrenmesinden korkuyordum. Buraya geldiğimi duyduğunda, birden ayağa fırlayacak olan ağabeyimin, yumruğunu avucuna vurarak en çok köpeklere kızacağını biliyordum. Kar beyazından doldurduğum temiz havayla içimi çeke çeke kocaman etmiştim kendimi. Cesaretimin pişkinleştiği bu anda hızlı hızlı soyunmaya başladım üzerimdekileri. Gözümü bürüyen öfkeyi üşütmesini istemediğim rüzgara fırsat tanımadan hırkamı, kazağımı, mintanımı çıkarıp koymuştum söğüdün kovuğuna. Biraz zorluk çeksem de, pantolonumu sıyırdım oturduğum yerde. Atletimle iç donumu da bedenimden alınca, çırılçıplak büyüyen fizyolojim çıkıverdi ortaya. Cümle alemden özür dileyerek, apansız büyüverdiğimi cezalandırmak istercesine bırakıverdim bedenimi dereye. Bütün iyimserliğime karşın ürpertiyle çığlık atmamın sebebi, içinde bulunduğum su değildi de, benliğimi işgal eden üvey insanın köpek dişleriydi sanki. İlk ısırığa gözümü yumduktan sonra bir elimi yere dayadım. Diğeriyile göğsüme, karnıma, sırtıma ve bacaklarıma su çaldım hızlı hızlı. İçime kaçan nefesimi dışarı bırakırken haykırışlar savurdum göğe. Haykırışımı yatıştırıyım diye de, derenin taşlarından kopardığım kar öbeklerini vücuduma sürdüm. Kenara çıktığımda duman duman titremem, içimdeki suçluluk kazanının söndüğünün işaretiydi belki de. Bedenimde gezdirdiğim atletimle saçlarımin suyunu aldıktan sonra çabuk çabuk giyinmeye başladım. Islak ıslak giyindiğim için mintanım ve iç donum bedenime yapışuyordu. Beynime bıçak girmiş gibi başım sızlıyordu. Geri dönüyordum. Gelişime göre dikkatsizce ve aceleyle ilerliyordum. Geçirdiğim bu zaman diliminde, cürufunu akıtacak yer bulamakta sıkıntı çekecek olan üvey insanı mağdur ettiğimi düşünüyordum. Daha fazla ileri gittiğimde kabağın babamın başına patlayacağından çekiniyordum. Bu yüzden babama acımaya başlamıştım. Eve gidince sarınacaktım kazaklarıma. Çektiklerimi buharlaştırmak için sobanın yanına oturacaktım. Atlattığım badireyi gizlemiş olacaktım babamdan bu şekilde. Babama karşı tavrımı belirledikten sonra da eve ulaşp üvey insanı rahatlatmaktı derdim. Zor da olsa kendimi arındırarak dünyanın en temiz insanı olmuşum ben. Ama benim yokluğumun altından kalkabileceğini sanmadığım üvey insana yazıktı... Kaşlarıminı çatarak, “Tamam!” diyordum, “Ters ters hiç bakmayacağım yüzüne. Dudaklarıminı düşürüp hiç ağlamayacağım. Dövsün beni! İstedığı kadar dövsün. Kafamı gözümü yararcasına pataklasın her yerimi. Bana çekeceği adamakıllı dayakla o, kendini kurtarsın yeter ki. Çıkarmayacağım asla sesimi. Dünyanın en saf insanı, benim nasıl olsa şimdi!..”

ÖZGEÇMİŞİM

1964 Ankara / Çubuk'ta doğdum. İlk ve orta öğrenimini doğduğum yerde tamamladıktan sonra Kırşehir Eğitim Yüksek Okulu'ndan mezun oldum. Ordu ilinde öğretmenlik mesleğine başladım. Yozgat ve Ankara'da çalıştım. Aynı görevime halen Manisa / Akhisar'da devam etmekteyim.

Yazı çalışmalarımın bazıları; Türk Edebiyatı, Kül Öykü ve Edebiyat Otağı gibi dergilerde yayınlandı. Bazı hikayelerim ödüle değer görüldü. (2003 Ömer Seyfettin / Özendirme, 2007 Ömer Seyfettin / İkincilik, 2010 Koca Seyit Öykü Yarışması / İkincilik... 2013Sefer Ekşi Öykü Ödülü/ üçüncülük)

2011 Mart ayında Ötüken Yayınevi tarafından ilk kitabım Çakıllı Bahçe yayınlandı. Evli ve üç çocuk babasıyım.

Hayati Ateş